

Stichting Kinderen van de Zon

Nieuwsbrief juli 2019

Land van Ravensteinstraat 31
5402 EH Uden
tel. 0413-266259
e-mail: hamaschepers@hetnet.nl
www.kinderenvandezon.org

Geachte lezer, beste donateur,

Wat hebben we de afgelopen maanden weer veel mooi werk kunnen verzetten in Peru! Naast het geven van workshops is Flor vanaf maart 2019 directrice van Hogar de Cristo geworden. Dankzij de steun van een Nederlandse stichting zijn de meisjes van Restaurando Esperanza in Arequipa in mei over gehuisd naar hun nieuwe huis. En het doet zó goed te zien dat door onze workshops de kinderen door de jaren heen steeds sterker worden en meer zelfvertrouwen krijgen.

Het hoogtepunt van mijn werkverblijf dit jaar bij Mama Alice in Ayacucho was de inauguratie van ons nieuwe Opleidingscentrum met Restaurant. Het is prachtig geworden! Daarnaast heb ik weer veel gezinnen bezocht, zodat we de kinderen en hun ouders de steun kunnen bieden die ze zo hard nodig hebben.

Graag wil ik jullie in deze nieuwsbrief laten meegenieten van al het moois dat dit jaar op mijn Peruaanse pad is gekomen. De Peruaanse Kinderen van de Zon wensen jullie een zonnige zomer en hopen dat jullie ons werk blijven steunen.

Veel leesplezier en een warme dank voor jullie belangstelling, Marianne Schepers

Dankwoord

Woensdagavond 26 juni jl. waren velen bijeen om het 20-jarig jubileum te vieren van de stichting Uden WereldWijd. Tenminste dat dacht ik!

Na afloop van de lezingen kreeg de avond echter plotseeling een andere wending en ontving ik uit handen van burgemeester Hellegers de Koninklijke Onderscheiding Ridder in de Orde van Oranje-Nassau.

Totaal overdonderd heb ik deze blijk van waardering in ontvangst genomen. Deze erkenning heeft me zeer geraakt. Ik heb vele warme felicitaties ontvangen, waarvoor mijn intense dank! Maar ik wil mijn onderscheiding vooral opdragen aan het Peruaanse team en alle donateurs, want alleen dankzij deze steun kan ik dit mooie dankbare werk doen.

Zondag, 17 maart 2019.

De langste reis is de reis naar binnen.

De afgelopen week heeft weer in het teken gestaan van mijn vertrek naar Peru. Bijna wilde ik schrijven dat de tijd zo hard vliegt, maar onlangs las ik dat niet de tijd vliegt, maar dat wij mensen zo hard door het leven vliegen. De dag voor mijn vertrek is altijd de enige dag in mijn leven dat ik last heb van 'overgewicht'. Ik mag maar één koffer van 23 kilo meenemen en heb daarom een extra koffer bijgeboekt. En ondanks dat wegen beide koffers te zwaar. Daarvoor neem ik altijd mijn twee engeltjes op mijn schouder mee, mijn overleden zusjes, die ik de opdracht geef de douane gunstig te stemmen. Bij aankomst op Schiphol wil ik altijd eerst mijn koffers ingecheckt hebben, pas dan kan ik in alle rust afscheid nemen van Hans. Na een laatste omhelzing en elkaar over en weer gewaarschuwd te hebben de komende tijd goed uit te kijken, aanvaard ik mijn missie weer.

Flor en Marianne genieten van het samenzijn.

Zoals altijd wordt het weer een lange vlucht, waarin ik alle tijd heb om rustig mijn 'zonden' te overpeinzen. Laatst hoorde ik iemand zeggen dat de langste reis de reis naar binnen is. En daar ben ik het roerend mee eens. Eigenlijk is ons hele leven één lange reis naar binnen. Ik realiseer me hoeveel mooi werk we het afgelopen jaar, dankzij de steun van vele donateurs, weer hebben kunnen! En wat voel ik me rijk en dankbaar dat ik de komende maanden weer met het Peruaanse team en de kinderen hieraan mag verder bouwen! Flor heeft er al voor gezorgd dat ik me niet ga vervelen en heeft mijn hele agenda volgeboekt. Los van de workshops, die we samen zullen gaan geven, wil Flor ook heel graag dat ik haar ga ondersteunen en begeleiden in haar nieuwe baan. Vanaf 1 maart heeft Flor haar baan als leerkracht opgezegd en is ze officieel direc-

trice van Hogar de Cristo, waar Kinderen van de Zon mee samenwerkt. Echt geweldig! Het is een grote verantwoordelijkheid, die zwaar weegt voor haar en ik vind het mooi dat ik haar hierin mag gaan begeleiden.

Na aankomst in Lima brengt na een korte nacht mijn oude vertrouwde taxichauffeur me, al klagend over het leven, weer naar het vliegveld voor mijn vlucht naar Arequipa. Het is fantastisch om Flor weer te zien! We hebben elkaar echt gemist. We gaan gezellig samen eten en ook nu vliegt de tijd weer, of zijn Flor en ik het die vleugels hebben gekregen nu we weer samen zijn.....?

Lieve mensen, mijn begin is weer gemaakt en hopelijk willen jullie ook dit jaar tijdens deze lange reis, naar buiten en naar binnen, met me meereizen.

Zaterdag, 23 maart 2019

Als je geen woorden meer hebt, kun je alleen maar huilen

Maandagochtend om 08.00 uur openen we de deur van Hogar de Cristo en kan het feest beginnen. Het team staat al klaar om me te begroeten en het voelt als thuiskomen. Beetje bij beetje komen de kinderen binnendruppelen en ik word aan alle kanten platgedrukt en besmeurd met heerlijke plakkussen.

Een warm welkom door de kinderen van Hogar de Cristo.

Vandaag gaan we op huisbezoek bij Sra. Rosa. Onlangs zei Hans tegen mij dat ik ook de tijd moet nemen om te genieten van de prachtige resultaten, die we in de loop der jaren hebben bereikt. En dit is zo'n moment! Het is geweldig om te zien hoe deze moeder haar leven op de rit heeft gekregen. Sra. Rosa is een alleenstaande moeder en heeft zich al die jaren uit de naad ge-

werkt om met eigen handen een huisje te bouwen voor haar kinderen. Ze dankt ons uit de grond van haar hart. Dankzij onze steun hebben haar kinderen altijd een veilig onderkomen gehad, hebben ze basis- en middelbare school kunnen doorlopen en met steun van een beurs via Hogar de Cristo kunnen ze nu gaan studeren. Het doet zo goed, te zien dat dit gezin daadwerkelijk er bovenop begint te komen. Als ik vraag hoe haar contact met de vader van haar kinderen is vertelt ze dat ze twee kinderen heeft van twee verschillende vaders en dat die alle twee niet meer in beeld zijn. Maar deze moeder heeft haar hele leven hard geknukt om vader en moeder voor haar kinderen te zijn en ze heeft een mooie klus geklaard. Als we na het afscheid buiten staan schiet Lupe smakelijk in de lach en zegt dat het nu tijd wordt voor deze moeder voor een derde ronde, want in Peru zegt men altijd: "Het eerste huwelijk is een fout, het tweede een valkuil en het derde is voor je plezier"! En ik denk dat dit hier in Peru niet alleen voor Sra. Rosa geldt.

Sra. Rosa laat ons vol trots haar zelfgebouwde huisje zien.

Ronald is een van onze jongens waar we ons zorgen over maken. Hij wordt van kleins af aan opgevoed door zijn oma en het is een jongen die vaak vreemd reageert. Daarom gaan we op huisbezoek bij zijn oma. Als we bij haar binnenkomen blijkt tot onze verbazing ook de moeder van Ronald er te zijn, terwijl Ronald gezegd had dat zijn moeder in Lima woont. Als ik aan de oma vraag hoeveel kinderen ze heeft begint ze onmiddellijk te huilen. Ik blijf een heel teer punt bij haar te hebben aangeraakt. Als je geen woorden meer hebt, kun je alleen maar huilen. Nadat we oma in alle rust de ruimte geven om tot zichzelf te komen, komt eindelijk haar grote verdriet eruit. Nooit heeft ze hierover kunnen praten, want ik ben de eerste die hiernaar vraagt. Ze heeft zes kinderen gebaard, maar het zesde kind

is een paar dagen na haar geboorte in het ziekenhuis overleden. Niemand heeft haar ooit uitgelegd wat haar dochtertje mankeerde en al die jaren heeft ze zichzelf de schuld gegeven dat dit kwam door het harde zware werk op het land. Ze hebben haar nooit verteld waar haar dochtertje naar toe is gebracht en ze had geen rode cent voor het vervoer van het ziekenhuis naar huis.

De oma van Ronald deelt haar verdriet met ons.

Na de bevalling en het overlijden van haar baby heeft ze te voet in haar eentje de lange eenzame weg naar huis moeten afleggen, om met lege handen thuis te komen. Juist in die tijd, terwijl zij in het ziekenhuis lag met haar baby, beviel haar dochter Nancy van 14 jaar van een zoontje, Ronald. Nancy is nooit in staat geweest om als 14-jarige een moeder te zijn voor haar zoontje en vertrok naar Lima. Zo werd oma zijn moeder. Als een echte kloek heeft ze zich over haar kleinzoon ontfermd en ik denk dat ze hiermee het verdriet over het overlijden van haar dochtertje heeft verdrongen.

Nu oma eenmaal op gang is komt al haar pijn van de afgelopen 14 jaar eruit. Het raakt me diep te zien, dat geen kind zo is aanwezig als een kind dat er niet meer is. De moeder van Ronald zit er met een onverschillig gezicht bij. Ik vraag haar wanneer ze weer terug naar Lima gaat, waarop ze antwoordt dat ze met haar nieuwe partner bij haar moeder is ingetrokken. Haar vorige relatie is beëindigd en ze heeft haar 9-jarig zoontje in Lima achtergelaten, zoals ze 14 jaar geleden Ronald bij haar moeder achterliet. En dan begint bij mij de Sole te vallen. Jawel, hoor, de moeder is al zwanger van deze nieuwe geliefde en voor mij is het meteen helder waarom ze spontaan, na 14 jaar, is teruggekomen naar Arequipa. Gelukkig heb ik de kans om nog even met oma onder vier ogen te praten. Ik vraag haar of ze ook als moe-

der wil gaan fungeren voor het kleinkind dat nu op komst is. Ze geeft aan dat ze gezegd heeft dat ze dit niet gaat doen. Als haar dochter werk zou gaan zoeken wil ze best op haar kleinkind passen, maar ze gaat niet meer de opvoeding en zorg voor haar rekening nemen. Oma omhelst me snel even en zegt dat ze zich in geen tijden zo bevrijd heeft gevoeld, dat het haar goed doet dat haar dochtertje nu ook een naam en een stem heeft gekregen. Na nog een laatste omhelzing pakken Lupe en ik de bus terug naar de bewoonde wereld. En het enige wat we tijdens de reis tegen elkaar zeggen is: "Qué vida; Wat een leven"!

Zaterdag 29 maart 2019

Wie in wonderen gelooft, zal er een vinden

Maandag gaan Flor en ik naar Restaurando Esperanza en ik heb zo'n vermoeden dat ze vandaag voor ons gaan dansen. En jawel, hoor, als we bij het opvanghuis aankomen zien we dat de stoelen buiten mooi staan opgesteld en schalt de muziek al door de tuin. Het is prachtig om te zien hoe blij de meisjes zijn, dat ze hun dansen mogen vertonen. Eerst heet de directrice Sandra me van harte welkom en bedankt ze me uit de grond van haar hart voor mijn bemiddeling in het nieuwe opvanghuis dat zij in bruikleen hebben gekregen.

Een prachtige folkloristische dans door de meisjes.

En dan gaat het feest beginnen. Het is prachtig om te zien hoe elegant de meisjes dansen. Het zontje van Sonja, Luigi, staat heerlijk met zijn heupjes mee te wiegen en het is geweldig om te zien hoe ook Sonja van het dansen geniet. Wat is de donatie, voor het geven van danslessen aan deze meisjes, zijn geld meer dan waard! Na afloop komt een van de meisjes, Claudia Nilda, voor me staan en vraagt me de donateurs in Nederland intens te bedanken voor hun steun, want dansen is haar lust en haar leven. Dankzij het dansen kan zij haar zorgen even vergeten en dat

maakt dat ze weer met nieuwe energie naar school gaat. Ze is die dag voor de eerste keer naar de Universiteit gegaan en wil psycholoog worden. Dat was altijd haar droom en ze dankt ons allen dat deze droom nu werkelijkheid wordt. En dan staat spontaan Sonja op en vraagt een beetje onbehouden of ook zij iets zeggen mag. Echt, ik weet niet wat me overkomt! Met gepaste trots zie ik dat ook Sonja een positieve verandering heeft ondergaan. Ze is op 15-jarige leeftijd verkracht door een oom en moeder geworden van een zontje. Lang heeft ze niets van haar kind willen weten en zat ze altijd met een boos gezichtje weggedoken onder haar pet. Tot mijn grote verbazing heeft ze vandaag haar pet niet op en kijkt ze me met een open gezicht aan. Sonja gaat voor me staan en bedankt me voor mijn warme belangstelling voor haar, haar zontje en alle meisjes, voor de kansen die Kinderen van de Zon hen biedt met onze workshops en voor het feit dat zij tijdens het dansen zich weer even terug waant op haar tierra, haar grond, waar zij geboren is. Ik voel de tranen prikken achter mijn ogen, want dit is echt een wonder. Ik ben al die jaren er heilig in blijven geloven dat ieder kind iets van ons werk diep in zijn of haar hartje meeneemt en dat eens, op een dag, dit hen tot steun zal zijn. Wie in wonderen gelooft, zal er een vinden! Vandaag heb ik, mede dankzij jullie steun, weer een wonder gevonden! Ik geloof niet dat we een mooier dank je wel voor ons werk kunnen krijgen.

Sonja bedankt alle donateurs voor hun steun.

's Middags hebben we een vergadering met de ouders van de kinderen van Nuestro Hogar. Een moeder vraagt bij binnenkomst of ze me even kan spreken. De moeder kijkt me onzeker aan en zegt dat haar zontje is thuisgekomen met het verhaal dat ze een workshop over eigenwaarde hebben gehad, want dat het belangrijk is dat ze

meer eigenwaarde krijgen. "Profesora", zegt de moeder, "nu wil mijn zoontje meer eigenwaarde hebben, maar ik weet niet waar ik dit kopen kan". Wat ik al vermoedde is dat de kinderen, aan de hand van een rollenspel dat we gedaan hebben, perfect begrepen hebben wat we met eigenwaarde bedoelen, maar dat de ouders geen benul hebben waar hun kinderen het over hebben. Voorlopig zijn we dus met onze workshops nog niet klaar en we zullen die aan de ouders op hetzelfde niveau moeten geven als aan hun kinderen.

Woensdagochtend gaan we op huisbezoek bij de moeder van Darwin. De ouders van Darwin zijn beiden blind en ook Darwin ziet nog maar heel minimaal. Zijn vader is meteen na zijn geboorte met hun oudste zoontje vertrokken, omdat hij het niet aankon dat hij een blind kind had gekregen. De moeder heeft jaren haar geld bij elkaar moeten scharrelen met het zingen van religieuze liederen op straat. In het weekend nam ze dan Darwin mee, omdat mensen eerder geneigd waren iets in haar petje te doen als haar zoontje meezong. Iedere keer sta ik versteld hoe keurig het er in haar kamertje uitziet, ondanks dat ze blind is.

Samen met Flor en Lupe op huisbezoek bij Darwin.

Ze heeft nu zelfs een eigen slaapkamertje gecreëerd voor Darwin met een echte smeedijzeren deur met glas erin. Als ik haar zeg hoe knap ik het vind wat ze in één jaar voor elkaar heeft gekregen draait ze haar hoofd naar mij en ik zie vertwijfeling op haar gezicht. En dan komt het hoge woord eruit. Ze was nerveus voor ons bezoek, want heel haar leven heeft ze stiekem bij nacht en ontij water moeten aftappen bij mensen die water hadden, omdat ze dat niet kon betalen. Onlangs kwam een inspecteur van het Ministerie van Gezondheid bij haar inspecteren hoe ze woont en gezien het feit dat ze sinds kort water

heeft en een deur in de slaapkamer van Darwin is haar gratis gezondheidsverzekering voor de armen komen te vervallen. Heel eerlijk zegt ze tegen mij, dat ze nu zo bang is dat Darwin om deze reden ook niet meer naar Hogar de Cristo mag komen. Darwin heeft deze deur zelf bij elkaar verdiend. Hij verkoopt op zaterdagen snoepjes bij het busstation en na lang sparen kon hij zich een eigen deur veroorloven. Nu werkt hij elke zaterdag om nog glas in het raam in zijn kamer te hebben, want dat is tot op heden dichtgeplakt met plastic. Ik geef haar een compliment en zeg haar dat het juist ook voor ons een ongelofelijk goed gevoel is om te zien dat haar levensomstandigheden, door de steun van Hogar de Cristo, zijn verbeterd. Daar doen we juist ons werk voor!

Darwin werkt hard om glas in zijn raam te kunnen kopen.

Na terugkomst staat een groep pubers op ons te wachten, waaraan we in samenwerking met de Stichting Apropro een workshop over Seksuele Voorlichting gaan geven. Als we dit tegen de jongeren zeggen zie ik voor het eerst het gezicht van Ronald opleven en zachtjes komt hij aan me vragen of dit betekent dat ze gratis condooms krijgen. Wat zit een mens toch vol verrassingen! Soms heb ik het idee dat hij niet tot tien kan tellen, maar caramba, wat kijkt hij nu wakker uit zijn ogen! Wat jammer dat ik hem geen condooms mag beloven als hij zijn huiswerk een keertje goed maakt!

Donderdagavond sluiten we onze werkdag af met een teamvergadering. Profesora Mery vertelt dat ze al een tijdje iedere keer de puntenslijpers in haar lokaal kwijt was, terwijl er eigenlijk zelden in haar lokaal gestolen wordt. Onlangs zagen we tijdens onze workshops dat op de mouw van de witte blouse van het schooluniform van Ronald bloed zat. Lupe is met hem een gesprek

aangegaan en het blijkt dat Ronald degene is die de puntenslijpers achteroverdrukt. Na lang aanhouden vertelt hij dat hij de mesjes uit de puntenslijper sloopt, ze op een potlood plaatst en zichzelf daarmee snijdt. Wat een triest verhaal en wat moet deze jongen zich eenzaam voelen! Wat ik vooral zo verdrietig vind is, dat deze oma er alles aan gedaan heeft om Ronald een goed leven te geven en dat dit toch niet het gemis van zijn eigen moeder goed heeft kunnen maken. We besluiten om een psycholoog voor hem te gaan zoeken, in de hoop dat hij hier gebruik van wil maken. Het was een lange dag en in de stromende regen gaan we naar huis, in de hoop dat we morgen weer fris en fruitig ons werk kunnen doen.

Ronald oefent op zijn panfluit.

Zondag, 7 april 2019

Een moment kan een dag veranderen, een dag een leven en een leven kan de wereld veranderen

Maandag pakken we de draad van ons arbeidzame leven weer op. Als ik 's ochtends het ontbijtzaaltje binnenloop zie ik daar tot mijn grote verrassing Gert zitten, de Nederlander die ik vorig jaar in mijn andere hotel heb ontmoet. Hij heeft hier in Arequipa een textiel fabriek en komt enkele keren per jaar hiernaartoe om de zaak te inspecteren. We schuiven gezellig bij elkaar aan tafel aan en Gert informeert onmiddellijk naar het werk van Hogar de Cristo. Ik kijk hem aan en vraag met een lach of het niet te vroeg is voor hem als ik al meteen probeer mijn slag te slaan. Wat zou het mooi zijn als Gert ons op weg helpt met enkele naaimachines uit zijn fabriek, waardoor wij naailessen kunnen gaan geven aan onze adolescenten! Hij vindt dit een prachtig idee en belooft me nog diezelfde dag te gaan kijken of ze oude machines over hebben, die door hen niet

meer gebruikt worden. Een goed begin is het halve werk.

De meisjes doen vol overgave mee met de workshop.

's Middags geven we een workshop aan de meisjes van Rick en Sandra over het thema Seksualiteit. We praten met hen ook over datgene wat hen trots maakt om vrouw zijn en of ze gelukkig zijn dat ze als vrouw geboren zijn. Bijna alle meisjes antwoorden dat ze liever als man geboren waren. Ze hebben voor zichzelf heel helder wat de nadelen van hun geslacht zijn en wat de voordelen zijn om als man geboren te worden. In hun perceptie hebben mannen veel meer voordelen in de verschillende aspecten van hun leven dan meisjes. De paar meisjes die zeggen dat ze het prima vinden dat ze een vrouw zijn, weten alleen maar te vermelden dat het voordeel is dat ze moeder kunnen worden en mooie kleren kunnen dragen. Andere redenen weten ze niet te bedenken. Op mijn vraag wat er gebeurt met het zelfbeeld van vrouwen die geen kinderen kunnen krijgen, of geen kinderen willen, weten ze geen antwoord. Gezien het feit dat ze geen kinderen hebben en dit hun belangrijkste reden is om vrouw te zijn, kunnen zij ontevreden en teleurgestelde volwassenen worden of vrouwen die zich altijd minder voelen. Een ander punt in de beleving van de meisjes is dat de man moet werken en de vrouw thuis hoort te blijven. Deze ideeën zullen ze van huis uit meegekregen hebben. Aan deze onderwerpen wil Flor hard gaan werken met de meisjes, want het is belangrijk dat zij weten dat ook zij vrij zijn om een studie te kiezen en daardoor een baan kunnen krijgen, waardoor zij onafhankelijk worden en als mens groeien. Het voordeel is dat de meisjes heel graag over dit soort zaken praten, ondanks dat het hen veel moeite kost om zonder schaamte te zeggen wat ze denken en vinden. Ze begrijpen dat dit onderwerpen zijn waarover gesproken moet

worden en dat ze zullen moeten proberen te accepteren wie ze zijn. En nog veel belangrijker, dat ze gelukkig moeten zijn dat ze vrouw zijn. En dat ze aan deze punten ook moeten blijven werken in hun volwassen leven, want anders zullen zij nooit zekerheid hebben in hun leven, dat ze als vrouw gelijk zijn aan mannen en dat de cirkel van huiselijk geweld zich dan ook gaat herhalen in hun gezin. Wat hoop ik dat onze workshops deze meisjes op weg helpen naar een beter zelfbeeld!

Dinsdagochtend gaan Flor en ik ervoor zitten om haar werk van het afgelopen jaar te evalueren. Het is prachtig om te zien, en van de profesoras en ouders terug te horen, dat ons werk echt vruchten afwerpt. Zeker nu we bij onze workshops ook veel meer het team en de ouders betrekken. Een van de leerkrachten vertelde mij dat het zo mooi is dat ze, aan de hand van de workshops, nu weet hoe ze richting negatief gedrag van een kind moet reageren. Een vader zei tijdens de evaluatie van de workshop dat hij nu probeert zijn kind niet meer te slaan, maar met hem te praten. En een moeder zei dat ze geleerd heeft niet meer te schreeuwen, maar dat als ze wil dat haar kind luistert ze ook zelf moet luisteren en haar kind in de ogen moet kijken. Hierbij denk ik aan de woorden van Gautama Boeddha: "Een moment kan een dag veranderen, een dag een leven en een leven kan de hele wereld veranderen". Wat mooi dat onze workshops beetje bij beetje het leven van deze gezinnen veranderen.

Op huisbezoek bij Sra. Alejandria.

In alle vroegte gaan we weer op pad, deze keer naar Sra. Alejandria, de moeder van Analuz en Alexander. We worden in haar nederige stulp uitgenodigd en moeten eerst wennen aan het donker. Er zitten geen ramen in dit kamertje en

langs de adobe-muur staan alleen twee hele lage houten bankjes waar we op kunnen gaan zitten. De moeder vertelt dat haar man altijd op de chacra werkt en maar een heel enkele keer naar huis komt. Ze moet het dus hebben van de inkomsten van haar verkopen op straat. Ze verkoopt van 's ochtends vroeg tot 's avonds 21.00 uur op straat en heeft nauwelijks te eten. Naast haar eigen kinderen zorgt ze ook voor haar kleinzoon Aron, die drie jaar is en nog geen woord praat. Terwijl stille tranen over haar wangen lopen vertelt ze dat haar dochter op 15-jarige leeftijd is verkracht en daardoor zwanger is geraakt van Aron. Na de geboorte van haar zoontje is haar dochter verdwenen en Sra. Alejandria heeft nooit meer iets van haar gehoord. Ze vertelt dat dit haar vooral zo raakt, omdat ze bewust van het platteland, hoog in de bergen, naar Arequipa is verhuisd, om haar kinderen een beter leven, meer cultuur, beter onderwijs, betere leefomstandigheden en een toekomst te bieden. Met pijn in haar ogen kijkt ze me aan en zegt: "Marianne, en zie ons hier nu zitten". Onmiddellijk voel ik dat dit een gezin is dat we gelukkig kunnen maken met een pakket levensmiddelen uit de extra donatie die we gekregen hebben. En wat dalen wij weer met een goed gevoel de berg af, wetende dat deze moeder haar kinderen en kleinzoon de komende dagen weer te eten kan geven!

Industriële naaimachines voor Hogar de Cristo.

's Middags gaan Flor en ik op bezoek bij de textiel fabriek van Gert en Kees. Wat een indrukwekkend proces om te zien hoe een T-shirt en polo tot stand komen! Als onze rondleiding is afgelopen loopt Gert met ons naar buiten en daar staan als verrassing voor ons enkele industriële naaimachines klaar. Het zijn machines die men in de fabriek niet meer gebruikt, maar geweldig goed zijn als start voor onze naailessen. Gert belooft dat de machines nog een onder-

houdsbeurt krijgen en dat hij ze begin mei naar Hogar de Cristo zal laten brengen. Onze dag kan niet meer stuk! En ook hierbij denk ik, dat een moment een dag kan veranderen, een dag een leven en een leven kan de wereld veranderen.

En dan is het donderdag weer de dag dat we de grote reis aanvaarden naar Majes, naar onze speciale kinderen. Ook voor hen kopen we fruit, want ook deze kinderen komen uit zeer arme gezinnen. Bij aankomst zitten de kinderen al op hun bezoek te wachten en ook Profesora Marcela heet ons hartelijk welkom. Ik mis mijn geweldige danser Carlos en Marcela vertelt dat dit het grote probleem blijft. Bijna alle vaders van deze kinderen zijn hem gevlogen toen ze bij de geboorte zagen dat ze een gehandicapt kind hadden gekregen. De moeders staan er dus alleen voor en moeten hele dagen werken om hun hoofd boven water te houden. Ze hebben geen tijd om hun kind eerst naar school te komen brengen en om 13.00 uur op te komen halen. Vaak worden hun kinderen hele dagen alleen in een kamertje opgesloten, omdat de moeders geen andere uitweg zien. Wat kan het leven hard zijn! En dan is het tijd voor een pauze en krijgen alle kinderen een stuk fruit. In no-time zitten ze tot achter hun oren vol banaan en ik hoef jullie niet te vertellen hoe ik ruik en eruitzie na alle knuffels die de kinderen me bij afscheid geven.

Een muzikaal welkom door onze Peruaanse Jostiband.

Na een laatste omhelzing zit mijn verblijf in Arequipa er voor dit jaar weer op. Flor en ik gaan nog even samen een kopje theedrinken en dan volgt ook voor ons het onvermijdelijke afscheid. Wat hebben we weer veel gedaan en gedeeld samen en wat hebben we ervan genoten! En wat zullen we elkaar weer missen! Ik had maar wat graag langer gebleven, maar wie wat bewaart, die heeft wat.

Zaterdag, 13 april 2019

Om te winnen, moet je beginnen

Ook het welkom in Ayacucho is heel hartelijk. Hartverwarmend dat alle moeders van de naaiopleiding, de leerlingen van de koksopleiding en de teamleden op hun vrije zaterdag naar het vliegveld zijn gekomen. Ik ben ook hier weer thuis en mijn tweede avontuur kan beginnen.

Ook een warm welkom in Ayacucho.

Maandag hebben Frederique en ik afgesproken naar Quinua te gaan. Bijna is het zover! Aanstaaende vrijdag is de inauguratie van ons eigen Opleidingscentrum met Restaurant, met de mooie naam QuinuaQ, iets waar we jaren voor geknokt hebben om te realiseren. De leerlingen van de koksopleiding volgen al sinds een week hun lessen in ons nieuwe opleidingscentrum, maar er moet nog heel veel gedaan worden wil alles klaar zijn voor de opening. Als we via het modderige zandpad het restaurant bereiken kijken we elkaar geëmotioneerd aan. Wat ziet het er mooi uit! Iedere keer weer als ik hier kom beent het prachtig uitzicht me de adem. De ligging is uniek: de bergen, de schitterende natuur en het heerlijke zonnetje dat vandaag schijnt maken het helemaal af. We pakken emmers water en gaan aan de slag. Moe maar heel voldaan komen we laat in de avond thuis.

De volgende dag ga ik, samen met de coördinatrice van de vakopleidingen, Zoila, naar de wijk Yanama, om de resultaten te bewonderen van de nieuwe groep moeders van de naaiopleiding. Ook hier is het welkom hartverwarmend. Ik vind het altijd zo dapper van deze moeders dat ze, ondanks hun verlegenheid, het woord tot me richten en me vragen of ik alle donateurs in Nederland intens wil bedanken voor hun warme belangstelling, begrip en steun voor hun slechte leefomstandigheden. Ze stralen als ze vertellen

hoeveel ze de afgelopen maanden al geleerd hebben. Op dit moment hebben de moeders hun handen vol aan het naaien van de kleding voor de koks en obers van ons Opleidingscentrum.

Kleding van de obers is gemaakt door onze leerlingen.

Ook hebben zij allemaal kussensloopjes van vrolijke Peruaanse stoffen gemaakt voor op de houten stoelen in het restaurant. En de moeders van vorig jaar hebben mooie knuffels genaaid om in het winkeltje van ons restaurant te verkopen. Dat vind ik zo fantastisch, dat de leerlingen van de verschillende vakopleidingen die we verzorgen op hun beurt iets voor ons kunnen betekenen. Ik help de moeders nog mee op weg met het maken van de schorten en dan moet ik snel op pad met onze maatschappelijk werker José.

Vandaag gaan we op huisbezoek bij Kevin en Jordy, twee kinderen van twaalf en zeven jaar, die dagelijks naar Mama Alice komen. We zijn door de profesora van Kevin getipt om met deze kinderen te gaan werken, omdat Kevin agressief gedrag vertoont op school en vaak helemaal in zijn eigen wereldje leeft. We nemen een spel mee om met hen te spelen en zo ook een beter beeld te krijgen van hun gedrag. Wat ik daar zie overtreft mijn stoutste verwachtingen. Hoe kan een moeder in hemelsnaam zo met haar kinderen wonen! We moeten buiten op de grond gaan zitten, want dit gezin heeft geen tafel en stoelen. Er staat een heel klein open golfplaten hok met daarin een een-pits kooktoestelletje en een kapot stuk plastic dient als deur. Er is geen licht en dit is alles wat het gezin heeft. Kevin pakt een boomstronkje voor hem en Jordy om hun huiswerk op te gaan zitten maken. In het koffertje dat we hebben meegenomen zitten maskertjes, die verschillende emoties uitdrukken en we vragen aan Jordy welk eten hij lekker vindt. Daar hoeft Jordy niet lang over na te denken: "papas fritas"!

En als we hem vragen welk maskertje hij zou opzetten als hij friet te eten krijgt pakt hij meteen het gezichtje met een grote lach. En als we bij het trieste maskertje komen, komt zijn hele verhaal eruit. Wat heeft dit manneke geleden van de gewelddadige ruzies tussen zijn ouders! Inmiddels zijn hun ouders gescheiden, maar hij zegt dat hij dit maskertje het liefst altijd opzet als hij aan zijn vader denkt.

Met een maskertje laat Jordy zien hoe hij zich voelt.

Rond 18.00 uur wordt het vanuit het niets stikdonker en steekt er een enorme zandstorm op. Het begint te bliksemen en we zien geen handen meer voor ogen. José en ik kijken elkaar aan en weten dat we zullen moeten rennen om nog veilig thuis te komen. Het raakt me diep dat we deze twee mannekes stik alleen in dit open golfplaten hokje, zonder eten, in het donker moeten achterlaten.

Als José en ik tegen de zandstorm in teruglopen naar ons schooltje denk ik aan een onderzoek dat Oxfam Novib vorig jaar heeft laten uitvoeren. Hieruit blijkt dat acht mensen evenveel vermogen bezitten als de helft van de wereldbevolking. Met alle desastreuze gevolgen van dien: milieuvervuiling en een eveneens wereldwijd steeds groter wordende groep mensen, die onder het bestaansminimum leeft; een werkende klasse die steeds meer moeite heeft de eindjes aan elkaar te knopen en daarnaast een kleine groep mensen die over een immorele hoeveelheid geld beschikt. Deze mentaliteit moet veranderen! Het doel van ondernemen moet verschuiven van winstmaximalisatie naar het realiseren van een goed leven voor iedereen op aarde. Hier kan ik nu wel aan lopen te denken, maar daar stillen Kevin en Jordy op dit moment hun honger niet mee. Reken maar dat ik de volgende keer wat broodjes en fruit meeneem voor deze kinderen!

De zon en Frederique en Marianne stralen.

En dan is eindelijk de grote dag daar, de realisatie van onze grote droom is gelukt. Alles ziet er tiptop uit in ons Opleidingscentrum op een klein puntje na, er moeten nog 4 grote ramen erin gezet worden. Volgens goed Peruaans gebruik komen ze dit op de dag van de opening pas doen. Maar hierdoor laten wij ons humeur niet verpesten. De zon staat te stralen aan de hemel. En niet alleen de zon, maar ook Frederique en ik stralen, want wat heeft deze bouw veel voeten in de Peruaanse aarde gehad! Iedereen verkeert in opperste stemming en dit belooft een mooie dag te worden. Als we in QuinoaQ aankomen heerst er grote bedrijvigheid in de keuken en de koks en obers zijn druk in de weer. Maar natuurlijk openen we deze dag met een woord van welkom aan alle gasten. Als rode draad in mijn speech heb ik gekozen voor de woorden: "Om te winnen, moet je beginnen", want dat is wat we gedaan hebben.

De feestelijke opening van ons Opleidingscentrum.

We zijn deze moeilijke uitdaging aangegaan, we zijn begonnen, met het mooie resultaat dat we vandaag de inauguratie vieren van ons Opleidingscentrum, QuinoaQ. Wat een prachtig resultaat! De toekomst is echt aan hen, die geloven in de schoonheid van hun dromen. De weg ernaar

toe was bepaald niet gemakkelijk, maar vandaag vieren we het huwelijk tussen Mama Alice en QuinoaQ, in de hoop dat we in de toekomst minder afhankelijk worden van donaties uit Nederland. Ik zie dat verschillende teamleden tot tranen toe geroerd zijn en dat raakt ook mij. Ook Frederique en Elba spreken een woordje en dan kunnen we aan tafel gaan om te genieten van de eerste officiële warme maaltijd, bereid door onze koks in spe. Ik stroom over van trots als ik zie hoe hard de koks werken om alle bestellingen voor elkaar te krijgen.

Yuliana geniet van de koksopleiding.

Een van de koksleerlingen, Yuliana, komt snel even naar me toe en vraagt of ik het eten lekker vind. Wat heeft dit meisje een verandering ondergaan tijdens de koksopleiding! Ze is pas 18 jaar en heeft door de zeer moeilijke thuissituatie al een zwaar leven achter de rug. Op het moment dat zij op 15-jarige leeftijd tegen haar ouders vertelde dat ze lesbische gevoelens heeft, is ze door haar vader en moeder, broers en zussen aan alle kanten uitgescholden, vernederd en tot slot uit huis gezet. Yuliana is een introvert meisje, dat voorheen altijd in het zwart gekleed ging, nooit iets zei en niemand aankeek. Beetje bij beetje is ze tijdens de lessen en met behulp van onze maatschappelijk werkster Zoila losgekomen. Ze ziet er vrolijker uit, maakt inmiddels vrienden in de groep, durft haar mening te geven en kijkt je aan als je tegen haar praat. Ik weet dat er nog veel werk te verzetten is met haar, maar we moeten vooral kijken naar de eerste resultaten, die we met ons werk met haar al geboekt hebben. Het doet zo goed om haar met haar klasgenoten te zien praten en lachen. Ook voor meisjes als Yuliana geldt dat je om te winnen, moet beginnen. Nogmaals realiseer ik me vandaag wat voor prachtig werk we doen.

Zaterdag, 20 april 2019

Je weet pas hoe sterk je bent, als sterk zijn de enige keuze is die je hebt

Maandagochtend vraagt Lucia, onze verpleegkundige, of ze me even kan spreken. Ze vertelt me het trieste verhaal van Louis Alberto, een van onze ex-leerlingen, en vraagt of ik haar kan helpen. Louis heeft vanaf zijn 7e jaar op straat gewoond. In zijn jaren als straatkind heeft Louis alles gedaan wat Dios verboden heeft. Tot hij uiteindelijk op straat gevonden wordt door Mama Alice en in huis wordt opgenomen. Heel langzaam verandert zijn gedrag en dankzij de steun van het team van Mama Alice maakt hij de basis- en middelbare school af. In die jaren wordt hij verliefd op Amali, een meisje dat bij Mama Alice een naaiopleiding volgt. Louis gaat in het leger en krijgt daar nog meer structuur en discipline bijgebracht. Hij werkt hier twee jaar en daarna gaat hij in de bouw werken. De liefde tussen hem en Amali houdt stand en Louis verandert drastisch zijn leven. Hij gaat met Amali samenwonen bij haar ouders thuis en samen krijgen ze twee kinderen. Door de komst van hun kinderen is hij een totaal ander mens geworden.

Al bijna een half jaar ligt Louis verlamd in bed.

Vijf maanden geleden is Louis, tijdens de bouw van een huis, van de derde verdieping gevallen. Hij moet onmiddellijk naar een ziekenhuis in Lima vervoerd worden en men vreest voor zijn leven. Drie maanden ligt hij in coma en men bereidt Amali erop voor dat Louis het niet zal gaan halen. Maar na drie maanden ontwaakt Louis uit zijn coma en krijgt hij het vreselijke nieuws dat hij nooit meer zal kunnen lopen, omdat hij een dwarslaesie heeft. En na vier maanden wordt hij terug naar Ayacucho vervoerd. Er wordt verder geen enkele hulp aan hen aangeboden en zo komt Amali met een zowel lichamelijke als geestelijke zwaar getraumatiseerde man

thuis. En sindsdien ligt hij dag en nacht op bed, zonder enige medische- of psychologische steun.

Louis krijgt fysiotherapie van een fysiotherapeut en Lucia.

De vraag van Lucia is of ik eens met Louis over zijn toekomst wil praten. Ik besluit onmiddellijk in een taxi te stappen en een bezoekje te gaan brengen aan Louis. Hij is dolgelukkig met mijn komst. Ik kom door een golfplaten deur binnen en meteen naast die deur staat het bed van Louis. Boven zijn hoofd zijn enkele kleine raampjes, waar geen glas in zit en waar, om de koude wind wat buiten te sluiten, een plastic vuilniszak tegenaan is geplakt. Tegen het voeteneinde van zijn bed staat een kast, want als die kast wordt weggehaald stort zijn bed in. Ik tref een broodmagere jongeman aan van 25 jaar, die enerzijds letterlijk lamgeslagen in bed ligt en anderzijds aangeeft alles op alles te willen zetten om dat bed uit te komen. Wat een ongelooflijk trieste situatie! Een jonge vader van twee kinderen, die hartverscheurend begint te huilen als hij vertelt dat hij zich totaal nutteloos voelt, voor alles en iedereen. Als ik hem vraag waarom hij bij zijn vader woont en niet bij de ouders van Amali, komt een nieuwe stroom tranen op gang. De relatie tussen hem en Amali is verbroken en daarom ligt hij nu bij zijn vader. Wat kan ik me voorstellen dat deze relatie geen stand heeft gehouden, want wie weet in hemelsnaam hoe je met zo'n situatie moet omgaan, zeker als je nog zo jong bent?

Ik vermoed dat Louis een depressie heeft en ik besluit de gok te wagen om te kijken of hij ervoor zou willen knokken om uit zijn bed te komen en een nieuwe andere toekomst op te bouwen, een toekomst aangepast aan zijn situatie. Je weet pas hoe sterk je bent, als sterk zijn de enige keuze is die je hebt. Ik vraag hem of het goed is dat ik open en eerlijk met hem ga praten en of hij

in staat is om ook eerlijk antwoord te geven. Hij kijkt me vol vertrouwen aan en zegt dat hij dit op alle fronten wil doen. Om hem uit te dagen zeg ik hem dat ik hem drie maanden de tijd ga geven om zijn armen en benen te trainen, waardoor hij voldoende kracht heeft om uit eigen beweging te gaan zitten en in zijn rolstoel te komen. De fysiotherapeut heeft aangegeven dat hij absoluut dat bed uit moet en gewoon overdag in zijn rolstoel moet zitten. Als hij over drie maanden voortaan hele dagen in zijn rolstoel zit belooft ik hem dat ik op zoek zal gaan naar een donatie voor een rolstoel waarin hij zichzelf kan voortbewegen, de aanschaf van Internet in huis en een computer, waardoor hij een opleiding via het Internet kan gaan volgen en werk kan krijgen. Hij zou graag computers en mobiele telefoons willen repareren, of een administratie opleiding willen volgen en dat zijn zeer geschikte opleidingen voor hem om als thuiswerk te kunnen doen. Voor het eerst die ochtend zie ik leven in zijn ogen komen, hij begint te stralen en zegt dat hij er voor 100% voor wil gaan. Hij wil dat bed uit, wil voor zijn toekomst knokken en hij wil weer een vader voor zijn kinderen kunnen zijn! Dat is wat ik nou precies wil bereiken. Lieve mensen, en wat hoop ik dat ik bij jullie mag aankloppen voor financiële steun als Louis inderdaad over 3 maanden zichzelf vanuit zijn rolstoel kan redden!

Nelly is ontzettend trots op haar baan als coupeuse.

Als ik na de lunch met Zoila naar Yanama ga kom ik Nelly tegen, een leerling van de naaiopleiding van vorig jaar. Ze begint te stralen als ze me ziet en komt meteen naar me toe. Ze ziet er prachtig uit in een lange, door haarzelf gemaakte, zwarte rok. Voordat ik iets kan zeggen omhelst ze me en bedankt alle donateurs nogmaals voor de geweldige opleiding die ze gehad heeft. Ze heeft volop werk en kan haar huishouden nu prima bestieren. Dit zijn de meest mooie

momenten van mijn werk! Nelly vertelt me dat ze niet alleen kleding repareert voor klanten, maar ook nieuwe kleding naait. Dit doet ze samen met een groep andere moeders van de opleiding. Ze heeft een lening afgesloten om een industriële machine te kopen en hier werken de moeders samen op. Door de mooie inkomsten is de machine al bijna haar eigendom. Ik zeg haar dat ik super trots op haar en de andere moeders ben.

Zaterdag, 27 april 2019

Eén moment van vreugde verdriift honderd zorgen

Als ik 's avonds amper thuis ben belt Flor uit Arequipa me, om de einduitslag van het onderzoek van de ogen van Darwin met me delen. De oogarts heeft bij Darwin geconstateerd dat hij inderdaad de erfelijke oogziekte, Cataract, heeft en dat hij niets voor Darwin kan betekenen. Flor vertelt dat de oogarts op een gegeven moment tegen Darwin zei, dat hij al ooit hieraan geopereerd is.

Helaas slecht nieuws voor Darwin.

Darwin weet van niets en helaas is zijn moeder vandaag niet mee gekomen. Daarbij zijn zijn ogen veel te klein, wat het geheel nog veel complexer maakt. Flor neemt na thuiskomst onmiddellijk contact op met de moeder en dan wordt het hele verhaal, na al die jaren van onderzoek, pas duidelijk. Darwin is inderdaad in zijn eerste levensjaar verschillende keren geopereerd aan zijn ogen, met het slechte nieuws dat hij helaas niet te helpen is. De oogarts adviseert dat Darwin dringend een nieuwe bril nodig heeft, niet van kunststof zoals men nu heeft gegeven, maar van glas. Er zijn glazen die minder dik zijn, maar die kosten wel €400,00. En deze kosten kan zijn moeder niet betalen. Daarnaast is het heel belangrijk dat Darwin braille lessen gaat volgen,

maar hij geeft meteen aan dat hij dit niet wil. Ik bespreek met Flor dat ik zijn reactie heel goed begrijp, want tot op de dag van vandaag heeft hij geleefd met de hoop dat er nog iets aan zijn zicht te verbeteren zou zijn. Hij moet de kans krijgen om dit slechte nieuws te accepteren en daar zal de maatschappelijk werkster met hem aan moeten gaan werken. Wat hoop ik intens dat ook Darwin, zoals Louis, in dit moment van zwakte zijn grootste kracht zal gaan ontdekken.

Lady maakt haar huiswerk. Hier doen we het voor!

Dinsdag begin ik de dag met een vergadering met Frederique. Het wordt hoog tijd dat we ons weer buigen over de toekomstige samenwerking tussen Kinderen van de Zon en Mama Alice. Dit jaar moet Kinderen van de Zon weer een nieuw beleidsplan voor de komende 5 jaar maken en helaas zien we al enkele jaren de donaties teruglopen. Het is vooral heel moeilijk om donaties te vinden voor het betalen van de salariskosten van het Peruaanse team. En dat terwijl het team de basis van ons werk is. Helaas ervaart Frederique hetzelfde probleem.

Samen bespreken we hoe we de komende 5 jaar een invulling kunnen geven aan ons prachtige werk, want een ding is zeker, samen met jullie steun blijven we ervoor knokken om deze kinderen hun bestaansrecht te bieden. Dat is de basisgedachte van Kinderen van de Zon, dat elke kind gelijke kansen verdient, waar ook ter wereld. Samen bespreken we elk onderdeel van onze meerjarenprognose en één ding is voor ons helemaal duidelijk: we genieten van onze samenwerking, zijn ontzettend blij dat we elkaar gevonden hebben en is het niet linksom, dan rechtsom, maar we blijven ervoor gaan. Wat hoop ik dat we tezamen met jullie dit prachtige werk kunnen blijven realiseren, want net als het Peruaanse team onze basis hier in Peru is, zijn

jullie onze basis in Nederland. Zonder jullie steun kunnen we niets. Elke donatie van jullie is een moment van vreugde, waarmee we honderd zorgen verdrijven. Muchas gracias!

Donderdag bespreken we het voortbestaan van de naaiopleiding. Eind juni studeren deze moeders af en we zijn tot de conclusie gekomen dat we geen volledig nieuwe opleiding meer moeten starten, omdat de meeste gemotiveerde moeders de opleiding nu gevolgd hebben. In de afgelopen weken heb ik een plan uitgewerkt, voor iets waar beslist wel nog vraag naar is. We zouden nog een vervolgopleiding kunnen starten van ongeveer een half jaar, waaraan de best gemotiveerde moeders van de afgelopen jaren kunnen deelnemen. We zullen dan dieper op de stof ingaan. Dit wilde de moeders vorig jaar al zo graag, maar toen hadden we nog een heel goed gemotiveerde groep die deze basisopleiding wilde volgen.

De moeders willen maar wat graag hun kennis verbreden.

Maar tevens zullen we hen meer reken- en wiskundeles moeten geven, omdat we merken dat het hen hieraan bij het kopen van stof en tekenen van patronen ontbreekt. En een module over zaken doen, hoe richt je een stichting op om een wettelijk toegestane coöperatie te vormen. Hiervoor zouden we met microkredieten moeten werken, want het oprichten van een stichting kunnen de moeders niet betalen. Daarbij hebben zij geen beginkapitaal om de materialen in te slaan om in het groot aan de slag te gaan. Ik geef Yrene, Lisbet en Zoila de opdracht om hier een plan voor te gaan schrijven, met een begroting, zodat Kinderen van de Zon daarna kan bekijken of dit plan een haalbare kaart is. Het lijkt me geweldig als we dit deze moeders nog kunnen bieden. Maar de moeders moeten zich heel goed realiseren, dat deze opleiding hun eigen verantwoordelijkheid wordt. We denken mee, maar zij zullen het zelf moeten doen.

Daarna ga ik met Profesor Jorge naar een paar gezinnen van kinderen die bij ons Individueel Onderwijs volgen. Ik dacht dat ik alles hier al gezien had, maar het kan blijkbaar nog erger. Als we het gezin van een van onze klantjes, Irwin, gaan bezoeken, weet ik in eerste instantie niet waar ik kijken moet. Oma zit buiten in het zand en naast haar zitten enkele kinderen. Ik zie meteen dat het jongetje van 9 en het meisje van 11 een zware verstandelijke beperking hebben. Ze zitten in het zand, zonder kousen of schoenen en het kleinste jongetje heeft een, uit een zwarte vuilniszak geknipt, hesje aan om hem te beschermen tegen de kou. Het meisje slaakt onafgebroken harde kreten en schiet daarbij alle kanten op. Het jongetje kijkt me alleen maar met een hele lege blik in zijn oogjes aan en reageert nergens op.

De broertjes en zus van Irwin.

Als we aan de oma vragen of moeder thuis is, zegt ze 'no', maar de vader wel. We lopen door een grote natte modderpoel naar binnen en daar ligt vader met hoge koorts ziek op bed. Naast hem zit nog een zwaar verwaarloosd dochtertje van 1 jaar en een tweeling van 2 jaar, allemaal met dezelfde vieze hoest als vader. Hun zontje Irwin van 7 jaar is niet thuis, want die zit zijn huiswerk te maken bij Mama Alice. Dit gezin heeft 7 kinderen en het is mij meteen duidelijk dat er geen cent te makken is. Als moeder thuis komt zie ik dat ze een zakje met 4 tomaten heeft gekocht in het winkeltje in de buurt. En dan wordt het hele verhaal mij duidelijk. Ook deze moeder heeft een verstandelijke beperking. In half Quechua en Spaans begint ze te vertellen dat ook zij zo ziek is, dat ze haar man bij de Gezondheidspost niet willen helpen, maar dat hij al vier dagen met hoge koorts thuis ligt en er dus al dagen geen cent is binnengekomen. Vader reist elke dag met een groep landarbeiders drie uur naar de chacra en drie uur terug, en verdient 10 soles per dag voor zijn gezin (€3). Als we weg

gaan realiseer ik me dat ik nog een beetje geld over heb, van de extra donatie die ik voor dit soort gezinnen gekregen heb. We gaan meteen bij het buurtwinkeltje inkopen doen en gaan terug naar het gezin. Het is bijna gênant hoe dankbaar de vader en moeder ons zijn. Het meisje slaakt wild enthousiaste kregen en vanuit het niets komt ze op me afgesprongen en krijg ik een ongelofelijke vieze snotkus op mijn wang geplakt. Ik aai haar over haar bolletje en kan alleen maar hopen dat ik deze virusbom overleef. Ook aan hun gezichten zie ik dat één moment van vreugde even honderd zorgen verdrijft.

Het kleine broertje en de zusjes van Irwin.

Vrijdag 3 mei 2019

Een waardevol leven is een verzameling van dankbare momenten

Maandagochtend begin ik mijn dag met een bezoekje aan Louis, om persoonlijk afscheid van hem te nemen. Als ik binnenkom weet ik niet wat ik zie! Er ligt een totaal andere man in bed. Louis kijkt me met een open vrolijke blik aan. Was ik in eerste instantie nog bang dat ik te veel van hem had gevraagd om hem zo uit te dagen, zie ik nu dat ik hem hiermee juist op zijn kracht heb aangesproken. Louis heeft een nieuw doel in zijn leven gevonden en hij gaat ervoor!

Na dit bezoek gaan Lucia en ik nog even naar zijn zus. Nauwelijks binnen vertelt ze al huilend haar verhaal. Ze weet niet meer hoe ze het aan moet pakken. Alle zorg voor Louis komt op haar schouders neer. Ze heeft geen werk en haar man maar zo nu en dan. Ze heeft haar meubilair verkocht, om eten te kopen voor Louis. Vandaar dat het hele gezin op één matras op de grond slaapt. Haar huwelijk staat op klappen en haar man overweegt om te gaan verhuizen. Ze kijkt me wanhopig aan en vraagt wat ze doen moet. Ze zegt: "Ik kan mijn broer toch niet zomaar alleen

laten liggen, maar ik wil ook niet dat mijn huwelijk kapot gaat". Wat een zorg voor haar! Als ik wegga kan ik het niet nalaten om snel wat geld in haar hand te duwen, zodat ze tenminste vandaag voor haar kinderen een maaltijd kan koken.

Max smult van zijn broodje met banaan.

Dinsdagochtend ga ik met de kinderen van het Individueel Onderwijs samenwerken. De leerkrachten Marivel en Jorge zijn kanjers en bieden deze kinderen precies wat ze nodig hebben: aandacht, rust en tijd, zodat zij in hun eigen tempo de stof tot zich kunnen nemen. Mijn klantjes Max en Lady zijn ook van de partij en aangezien ik bij hen op huisbezoek ben geweest voel ik voor hen meteen vertrouwd. Max heeft de eerste 5 jaar van zijn leven in Lima in het ziekenhuis gelegen en heeft vele operaties moeten ondergaan. Hij heeft een groot probleem met zijn oogjes, waarvan je alleen maar het oogwit ziet. Tevens is hij met klompvoetjes geboren en heeft door de vele operaties een heel dun beentje, waardoor hij een vreemd loopje heeft. De kinderen in zijn klas houden hem voor de gek en lachen hem uit, wat hem erg verdrietig maakt.

Ook Lady zit mij met vragende ogen aan te kijken. Lady is een extreem mager meisje, waarvan ik bijna zeker ben dat ze ondervoed is. Ook zij woont met haar moeder en broers in één kamer, waarin alles moet gebeuren. De moeder is gescheiden en leeft van straatverkoop. Enkele dagen geleden ben ik bij moeder op huisbezoek geweest en ze gaf aan dat ze zich geen zorgen over Lady maakt, want al haar kinderen zijn zo mager. Ik heb hier toch duidelijk een ander gevoel over, want ik denk dat ze nooit voor haar kinderen een voedzame maaltijd kan koken bij gebrek aan geld. Hoe kunnen deze kinderen ooit betere resultaten op school krijgen, als ze altijd gebrek hebben aan voedsel eten? Vol trots liet

moeder me haar kruiwagen zien waarin wat fruit lag wat ze vandaag nog hoopt te verkopen. Met deze kruiwagen sjouwt ze door de bergen om haar handel te slijten. Ik moet er niet aan denken dat ik zo de kost zou moeten verdienen. En ik realiseer me dat zolang deze kinderen en hun moeders de kracht hebben om door te gaan, ik niet het recht heb om bij de pakken neer te gaan zitten en weg te kijken. Gelukkig heeft ons werk in de loop der jaren allang bewezen, dat we iets kunnen doen. Het is de kracht van deze moeders die me inspireert, me drijft en mij kracht geeft. Het enige wat ik kan doen is me inzetten voor hen. Een waardevol leven is een verzameling van dankbare momenten en dat is wat ik voel. Dit werk maakt mijn leven waardevol en als ik terugkijk op al het moois, dat we in de loop der jaren hier in mijn Peruaanse leven gerealiseerd hebben, voel ik me intens dankbaar dat ik daar een kleine bijdrage aan heb kunnen leveren.

Vol trots laat de moeder haar kruiwagen zien.

Wat ik me door mijn werk hier in Peru ben gaan realiseren is, dat als je arm bent, je jezelf steeds moet verantwoorden voor dingen die mensen met geld kritiekloos kunnen doen. Dit komt doordat velen geloven in een rechtvaardige wereld. Dit biedt een gevoel van veiligheid en controle. Men denkt dat als je arm bent je het er zelf wel naar gemaakt zult hebben en men vergeet dat armoede deels alleen maar vette pech is. Pech dat je op de verkeerde plek geboren bent. Of, zoals in het geval van een alleenstaande moeder, pech dat je niet hebt geleerd om met geld, of andere problemen in het leven, om te gaan. In onze Westerse wereld wordt vaak gedacht dat al dit onheil hen niet was overkomen als ze maar genoeg hun best hadden gedaan of minder niños hadden gebaard.

Gelukkig begrijpen veel mensen wel dat wij, als inwoners van een van de rijkste landen, iets fout doen als een moeder hier in Peru wakker ligt,

omdat ze geen eten of onderwijs voor haar kinderen kan betalen. Mensen die graag willen delen. Dankzij hun warme steun blijf ik geloven in een rechtvaardige wereld.

Na de lunch ga ik weer terug naar Yanama, om afscheid te gaan nemen van de moeders van de naaiopleiding. Een van de moeders staat op en nerveus richt ze het woord tot mij uit naam van alle moeders. Ze kijkt me recht in de ogen en vertelt, dat ze nooit had durven dromen dat er ooit zo'n prachtige kans op haar pad zou komen. God heeft mij gezonden, daar zijn alle moeders van overtuigd. Ze vertelt hoeveel problemen ze hierdoor met haar man heeft gekregen, maar dat ze dankzij de steun van onze maatschappelijk werksters toch heeft doorgezet. Ze is Kinderen van de Zon eeuwig dankbaar, want ze maakt de meest mooie dingen en heeft al regelmatig werk.

Wat een dappere kanjers!

Door samen te werken met de andere moeders zijn ze gaan zien dat ook zij als vrouw een toekomst verdienen, dat ook zij voor hun onafhankelijkheid mogen strijden en dat dit ook de intentie van het huwelijk is: een relatie op basis van gelijkwaardigheid. Met tranen in haar ogen omhelst ze mij en ik kan alleen maar zeggen hoe trots ik op haar ben. Ik neem ontroerd afscheid van alle moeders en zeg hen dat ik op de dag van hun afstuderen met mijn hart bij hen ben. En dan gaan we ieder weer ons weegs, de moeders door de stromende regen naar hun vochtige koude natte huis en ik voel me bijna schuldig dat ik naar mijn droge tochtvrije kamer ga.

Vandaag, donderdagochtend, sta ik om 04.30 uur op om in alle vroegte mijn reis naar Lima te aanvaarden. Lieve mensen, wat heb ik weer een prachtige tijd hier in Peru gehad en wat heb ik weer veel mooie mensen ontmoet en mooi werk

mogen doen! Ik realiseer me hier altijd eens te meer dat een waardevol leven een verzameling is van dankbare momenten. Alle dankbare momenten die ik hier, dankzij mijn werk, mag beleven, maken mijn leven meer dan waardevol. Door mijn werk voor Kinderen van de Zon denk ik grenzeloos. De contrasten tussen ons land en Peru zijn groot. Als ik terugkom is het enerzijds altijd even wennen, maar anderzijds realiseer ik me des te meer hoe bevoorrecht ik ben. Een ding weet ik zeker, we moeten vooral doorgaan en ons geen zorgen maken over de snelheid waarmee we vooruitgang boeken. Vooruitgaan is vooruitgang en daar draait het om.

Ik wil jullie uit de grond van mijn hart bedanken dat jullie ook dit jaar weer met mij zijn 'meegereisd', voor jullie warme steun door de jaren heel en voor jullie belangstelling voor ons werk met onze Peruaanse snottebellekes. Het doet ontzettend goed te zien, dat we deze kinderen en hun moeders wel degelijk de kans op een betere toekomst bieden. En ik hoop dan ook nog vele jaren, samen met jullie steun, dit werk te kunnen doen.

Een zonnige groet,
Marianne.

Ik hoop intens dat deze nieuwsbrief voor u opnieuw aanleiding is om Kinderen van de Zon te steunen. Graag ontvang ik uw bijdrage op:

IBAN: NL74 INGB 0009 2334 76

Ten name van

Stichting Kinderen van de Zon,

Land van Ravensteinstraat 31, Uden.

Onze stichting is aangemerkt als een Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI). Dit betekent dat giften aftrekbaar zijn voor de inkomstenbelasting. Bij een schenkingsovereenkomst voor 5 jaren is het belastingvoordeel voor u het gunstigste. Voor meer info zie:

www.kinderenvandezon.org

Heel veel dank voor uw belangstelling en steun. Mede namens het bestuur wens ik u een fijne zomer.

Marianne Schepers-van Weert.